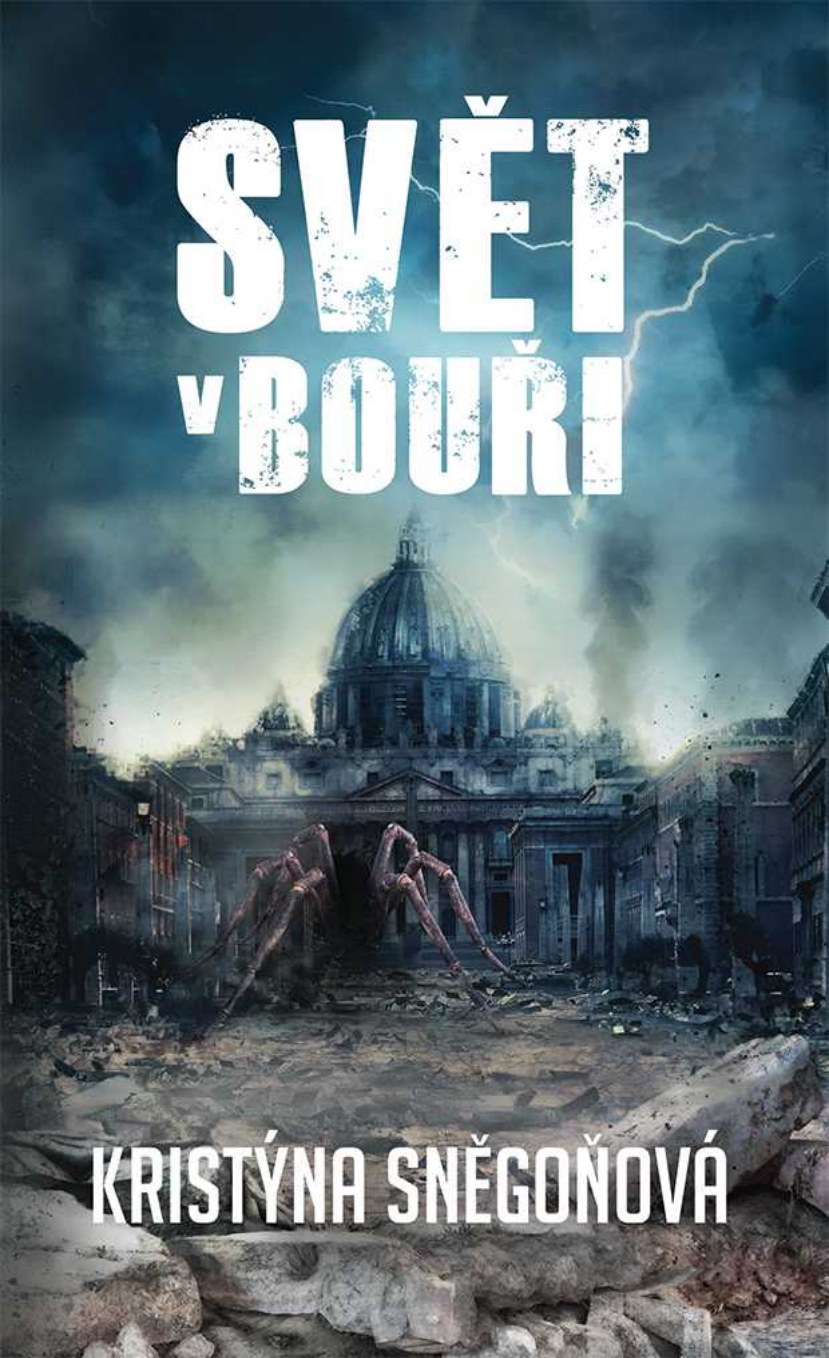

SVĚT V BOUŘI

The background of the poster is a dark, stormy scene. In the center, the dome of St. Peter's Basilica is visible, surrounded by smoke and lightning. In the foreground, two giant, reddish-brown spiders are crawling out of the entrance of the basilica. The ground is covered in rubble and debris.

KRISTÝNA SNĚGOŇOVÁ

SVĚT V BOUŘI

SVĚT V BOUŘI

KRISTÝNA SNĚGOŇOVÁ

FANTASTICKÁ
EPOCHA

*Šéfovi
navždy*

© Kristýna Sněgoňová, 2022

Cover art and illustrations © Žaneta Kortusová, 2022

Czech edition © Nakladatelství EPOCH, Praha 2022

ISBN 978-80-278-0093-3 (print)

ISBN 978-80-278-1235-6 (ePub)

ISBN 978-80-278-1236-3 (mobi)

ISBN 978-80-278-1237-0 (pdf)

Schody klesaly pod zem déle, než Komorowski čekal.

Sedmadvacet.

Osmadvacet.

Pokoušel se sledovat muže před sebou, nevnímat sténání Lacinové, kterou do podzemí snášel Schlemming, a současně počítat kroky – ale v uších mu šuměla krev a srdce divoce bušilo. Kůže ho pálila při vzpomínce na plameny, které jen kousek za ním škvařily céčka. Potřeboval ze sebe opatrně svléknout propálený oděv a lehnout si do studené vody. Ale na to nebyl čas.

Jednapadesát.

Dvaapadesát.

Začínala ho bolet stehna a ramena naříkala po tom, co se hnal nocí s Lacinovou na zádech, dál a dál až k...

Arše.

Našel ji, tak jak slíbil visegrádskému prezidentovi, Piotru Sobczakovi, a jak tvrdil no-

vobrestskému starostovi, Viktoru Morozovi. Úleva se ale nedostavila. Možná proto, že dokud hledal, všechno se zdálo snazší, i když je u toho pronásledovala céčka. Najít Sieglindinu mytickou Shambalu, jak Archu nazval Sobczak, byl jasný cíl. Když teď Komorowski sestupoval do jejích útrob, uvědomil si, že tady jeho cesta ve skutečnosti nekončí, ale začíná. Že ačkoliv našel, co hledal, na své otázky odpovědi nedostal.

Poslední schod.

Otočil se, aby pomohl Anneliese, ale ta pomoc nepotřebovala. Konečky vlasů měla seškvařené a po celé tváři zaschlou krev, kapitánovy natažené ruky si však ani nevšimla. Zůstalo jich tak málo – dva Němci, Komorowski, Schlemming a Lacinová, která se bez pomoci nedokázala ani postavit, všichni unavení a plní ran. Nakonec se do Archy dostali, ale cena, kterou za to zaplatili, byla vysoká. A možná ne konečná.

Kapitán odhadoval, že jsou přinejmenším padesát metrů pod zemí. Dál od Visegrádu, než se kdy předtím dostal. Byl zvyklý na život v oblacích, a kdyby musel, srovnal by se i se životem na povrchu, ale tohle místo v něm probouzelo tíseň. Uvědomoval si tuny

půdy nad sebou a při představě, že by se strop prolomil a hlína a kamení je mohly všechny zasypat, se mu začalo hůř dýchat. Světla na zdech jako by okolní tmu jen prohlubovala. Zdálky k němu doléhal rytmický zvuk – určitě nesouvisel se zrůdami, ale Komorowski si přesto vybavil cvakání, jež vydávaly.

Když mu pod podrážkou zapraskal drolící se beton, zachytil kapitán kradmý pohled druhého přeživšího Němce, Stefana Malgera. I on si všiml prasklin v podlaze a rzi zažrané do zábradlí. Ve vzduchu se vznášelo cosi zatuchlého, světla poblikávala a některá nesvítila vůbec. Archa, nebo aspoň to, co z ní zatím zahlédli, měla svá nejlepší léta za sebou.

Muž v čele průvodu se zastavil a obrátil se k nim, takže si ho Komorowski mohl prohlédnout. Vlasy sčesané na stranu, hladce oholené tváře. Šlachovitá postava a prázdné ruce, ale pod pláštěm mohl schovávat cokoli. Možná si uvědomil, že kapitán pohledem pátrá po zbraních, protože ho upozornil: „Nezkoušejte nic hloupého.“

„Prošli jsme polovinu Polska a přišli o deset lidí, jen abychom tohle místo našli,“ odpověděl Komorowski, který mužově angličtině

možná jako jediný z přítomných rozuměl. „Těžko bych si dokázal představit něco hloupějšího.“

Muž škubl koutkem úst. Na zdi za jeho ramenem Komorowski rozeznal chomáč plísně, černé proti bílému plášti. Jedno ze světel zablikalo a zhaslo.

„To ještě neznamená, že to nezkusíte.“

„Nezkusím. Jsem kapitán Gabrysz Komorowski, velitel visegrádského průzkumného oddílu Návrat,“ představil se Komorowski.

Na muže to sdělení neudělalo žádný dojem. „Mluvím vážně.“

„Já taky. Jsme unavení, zranění a daleko od domova. Neuděláme nic, čím bychom si zavřeli dveře, které jste nám tak *laskavě* otevřel.“

„Je tu spousta lidí. Jestli mě zkusíte napadnout nebo...“

Komorowski ho nenechal domluvit. „Jsme tu, abychom s obyvateli Archy jednali, ne jim škodili. A jak jsem řekl a vy sám vidíte, nejsme ve stavu, abychom si to mohli dovolit, ani kdybychom škodit chtěli.“

Chvíli se na sebe beze slova dívali. Vzduch v podzemí jako by ochladl o něco víc. Pach vlhkosti v něm byl skoro dusivý.

Anneliese pomalu, pomaloučku posunula ruku k pistoli. Nemusela rozumět slovům, aby si domyslela jejich význam. I to, že ačkoliv jim muž dveře otevřel, vítání tu nejsou.

„Jsme jen návštěva a jsme si toho vědomi,“ dodal kapitán a rukou Anneliese naznačil, aby toho nechala. „Od nás se nemusíte ničeho bát.“

No tak.

No tak...

„Odevzdáte mi zbraně,“ promluvil nakonec muž. „Potom vám zařídím dekontaminační sprchu a čisté oblečení.“

Kapitán ukázal na Lacinovou. „Potřebuje ošetření, ne nové šaty.“

„A my ji ošetříme, až skončíme s bezpečnostními procedurami.“

„Je zraněná...“

„Slyšel jsem vás už poprvé. Ale vy mě možná ne. Nenechám vás sem zavléct žádný povrchový patogen. Takže ji ošetříme až skončíme...,“ muž zavrtěl hlavou, „... nebo vůbec.“

Komorowski si uvědomil, že udělal krok vpřed, až v okamžiku, kdy ho Malger popadl za paži.

„Archa má větší cenu než jeden život,“ pokračoval muž. „Nemusí se vám to líbit, ale je

to tak. Ta žena potřebuje zdravotní péči a jediný, kdo oddaluje její poskytnutí, jste vy.“

Kapitán zaváhal.

Lacinová za ním zanaříkala.

„Pomůžou jí?“ zeptal se Schlemming.

Komorowski se ohlédl.

Mladý průzkumník měl vlasy slepené krví vlastní i cizí, zatínal zuby a nechápal, v čem je problém. Kapitán nedokázal odhadnout, jak vážně je Lacinová zraněná ani jak dlouho bez pomoci vydrží. Nevěděl, kolik lidí v Arše je, jak jsou vybavení a jaká jsou tu bezpečnostní opatření. Mohl riskovat buď jeden život, nebo všechny, pokud si muž svou vstřícnost rozmyslí.

Malger, jenž si to uvědomoval také, mu lehce stiskl paži.

„Dobře,“ procedil kapitán skrze zuby, „ale rychle.“

„To záleží na vás.“

Bezpečnostní dveře.

Jedny.

Druhé.

Muž je zavedl do místnosti, kde si navlékl rukavice, a potom jim vzal zbraně a uložil je do kovových polic podél stěn. Ani nevynadal zásobníky a neprohlédl komory. Mohlo to

znamenat jak to, že zbraním nerozumí, tak i to, že nemá strach, protože si je jistý převahou. Kapitán netušil, co z toho je správně, a to vědomí jen stupňovalo jeho nervozitu.

V místnosti, která Komorowskému připomínala visegrádskou márnici, byla větší zima než na schodech. Dva transportní vozíky, odtokový žlab v dlaždičkové podlaze, zašlé bílé zdi, kovové police s nepopsanými krabicemi. Jedno ze světel nesvítilo, ve druhém praskala přepálená vlákna žárovky. Zdálo se, že si tu dekontaminační sprchu už dlouho nikdo nedával, a i to možná vysvětlovalo uvítání, kterého se jim dostalo.

Komorowski ostatním vysvětlil, co muž chce, napřed slovansky, aby uklidnil Lacinovou, potom to zopakoval německy pro Anneliese s Malgerem. Schlemming namítal to, co si kapitán uvědomoval sám – *ona ale nemá čas* –, jenže pochyboval, že silou něčeho dosáhnou. Protože oni nepotřebovali jen ošetření, potřebovali Archu se vším, co v ní bylo. Jejím nalezení už obětovali víc než jeden život, ale to Komorowski nemohl vyslovit nahlas. Neměl si to ani pomyslet, a přesto...

Anneliese Lacinovou svlékla za umělohmotným závěsem a potom jí pomohla ospr-

chovat se. Komorowski se pokoušel nevnímat zasténání pokaždé, když se Němka dotkla některé z ran, a raději se soustředil na ty vlastní. Popáleniny bolely, čerstvé strupy praskaly a krvácely. Studená voda možná obsahovala speciální detergent, ale Komorowski o tom pochyboval – na povrchu strávil spoustu dní a jediné nebezpečí, se kterým se tam setkal, byla céčka. Kdyby se tam mohli nakazit něčím, co ve Visegrádu nebylo, prezident by o tom věděl a Návrat taky. Přesto ho kůže pálila, jako by se poléval louhem.

Zatímco se utíral do papírového ručníku, jejich hostitel posbíral odložené šaty a postupně je naházal do otevřených dvířek v zadní části místnosti. Zavanulo z nich horko. Komorowski sledoval, jak v ohni mizí jeho rozleptaná vesta a jedna po druhé i boty. Přetržení pouta s Pospolitostí ho nebolelo – k ničemu z toho, do čeho ho oblékala, neměl vztah, jako trestanec si nezasloužil ani „Bůh s tebou“ vyražené na přezce opasku –, pouze když se Archan natáhl po hodinkách, lehce, ale jasně zavrtěl hlavou.

Chvíli na sebe hleděli, potom muž ruku stáhl.

Připravil jim nové oblečení, kalhoty a trička a jednoduchou nazouvací obuv, aniž se jich

zeptal na velikost. Všechno bylo cítit zatuchlinou, boty Komorowského tlačily a v šatech z tenké látky se cítil jako nahý. Úkosem pohlédl k polici, na které spočívaly jejich zbraně. Nemusel se té své vzdát, mohl Archana donutit, aby Lacinové pomohl.

Ale...

Prsty ho začaly svrbět, a tak je schoval do dlaní. Nezbyvalo než doufat, že se nestane nic, a přitom počítat s tím, že se stane všechno.

Brunetka s paží přehozenou přes Anneliesin krk upřela na Komorowského zrak. Levé bělmo měla rudé, z nosních dírek se jí drotila zaschlá krev a tenoučkým trikem začala prosakovat tmavá skvrna. Lacinová zatínala zuby a ruku si tiskla mezi žebra, ale to k zastavení krváčení nestačilo. Schlemming Anneliese pomohl a podepřel zraněnou z druhé strany.

„Teď už se o ni postaráte?“ Komorowski se snažil zachovat klid. „Protože jestli ne, umřetady.“

Muž se na Lacinovou ani nepodíval. Otevřel pouzdro s několika skleněnými ampulemi a sundal kryt z hrotu stříkačky. Jednu z ampulí nabodl a natáhl obsah do válce. „To se snad nestane.“

Kapitán se prudce nadechl nosem a nastavil předloktí. Archan mu injekci vpíchl pod kůži a s další ampulí se přesunul k Malgerovi.

„Jak dlouho to ještě bude trvat?“ nevydržel to Schlemming.

Komorowski zavrtěl hlavou.

Lacinová se kousla do promodralého rtu, když jí muž obracel ruku.

A pak se najednou daly věci do pohybu.

Muž stiskl tlačítko na zdi a dveře na druhém konci místnosti se otevřely. Vstoupili jimi dva muži a dívka s rudými vlasy a tváří posetou pihami tak hustě, až se v přítmí podzemní místnosti zdála hnědá.

Zatímco muži pomáhali Lacinové na vozík a přitom jí prohlíželi rány, rudovláska se na jednoho po druhém usmála. „Vítám vás v Arše!“

Malger nakrčil obočí. Anneliese se tázavě podívala na Komorowského.

Rudovláska se zarazila. „To už jste asi slyšeli, nebo ne? Podle toho, co jsme viděli na kamerách, soudím, že Martinovo uvítání za moc nestálo.“

„Mohla sis je nahoře vyzvednout sama.“

„Chtěla jsem, ale službu jsi měl ty.“

Muž si založil ruce na prsou. „Víš co?“

„Co?“

„Myslím, že ti nerozumí. Aspoň většina z nich.“

Dívka si přitiskla ruku na ústa. „Promiňte. Mám mluvit polsky? Německy? Nebo... rusky?“

„Rusky už nikdo nemluví,“ utrousil Archan koutkem úst.

Schlemming zastavil muže, kteří s vozíkem vyrazili ke dveřím. Prudce oddechoval, ruce zaťaté v pěst. „Kam ji vezete?!“

„Jen do nemocnice,“ odpověděla rudovláska bezchybnou němčinou. „Jestli chcete, jděte s nimi.“

„Odkdy rozhoduješ o tom, kam je pustíme?“ ohradil se jejich hostitel.

Jeden z mužů u vozíku se na Schlemminga obrátil: „Slyšels, příteli? Buď pojď taky, nebo uhní.“

Protože na rozdíl od dívky mluvil anglicky, Komorowski Schlemminga pobídl: „Běž s ní a nech se ošetřit.“ A ačkoliv si tím nebyl jistý, slíbil: „Přijdeme za vámi.“

Mladý průzkumník kývl a vyšel s muži z místnosti. Kapitán si nemohl nevšimnout, že přitom držel Lacinovou za bezvládnou ruku.

Rudovláska se na Komorowského otočila. „Angličtina je tedy v pořádku? Protože mluvíme spoustou jazyků. Jestli chcete, můžeme...“

„Rád bych mluvil německy,“ rozhodl kapitán. Zůstal tu sám s Anneliese a Malgerem a ti, nakolik věděl, jinou než rodnou řeč neovládali. „Jestli vám to nevadí.“

„Naopak! Ještě nikdy jsem neslyšela skutečné Němce.“ Dívka zavrtěla hlavou a na chvíli jako by ji měla v jednom ohni. Takovou barvu vlasů měla i Sieglinde, ale ve srovnání s ní působila rudovláska jako dítě. „Uchováваме tu jazykové podoby jednadvacátého století a lidé na povrchu si zatím vytvořili spoustu nových slov, takže možná nebudeme rozumět všemu, ale budeme se snažit. Jsem Julija Azarenková, zástupkyně vedoucí lingvistické sekce Archy.“

„Gabrysz Komorowski, Anneliese Urselová, Stefan Malger,“ představil Komorowski všechny přítomné členy Návratu. „Jak je to tu velké? Kolik vás tu je?“

„Moment, moment.“ Na rozdíl od Julije, která se chovala, jako by ji těšilo, že tu jsou, muž, jenž je do Archy pustil, nedával najevo žádnou radost. „Myslíte, že vám to jen tak řek-

neme, Gabrysi Komorowski? Řekněte nám spíš, jak jste nás našli a co po nás chcete.“

„Není to jasné?“ Julijin už tak vysoký hlas poskočil. „Už to začalo!“

Na okamžik se v místnosti rozhostilo ticho rušené jen bzučením světla. I když Annelie se němčině rozuměla, tázavě se na Komorowského podívala.

„Ale prosím tě,“ namítl muž. „Šest generací Archanů čekalo, až se to stane, a dočkáme se my?“

„Na Zemi je jen jedna Matka, počty lidí se stabilizovaly a zamoření Ruska a Číny by mělo touhle dobou klesnout na přijatelnou mez. Určitě už se snaží...“

„Promiňte, až se stane co?“ přerušil je Malger.

Julija se na něj otočila – tváře poseté pihami jí zčervenaly vzrušením.

A Komorowského se začala zmocňovat plíživá obava...

Rudovlásčin hlas nebyl víc než vzrušený šepot, ale on jí přesto rozuměl. „Přece návrat na zem.“

NAHOŘE

1.

Umřu tu.

Ta myšlenka Baldura zasáhla jako rána palicí. Byla nečekaná, a přesto mu dávala smysl.

Umřu vyčerpáním.

Dva policisté v černobíle kostkovaných baretech nastoupili do výtahu jako první. Nedomákal se ani usmát, aby je povzbudil. Otočil se k nim zády a zhluboka se nadechl. Zrak upřel na škrábanec na jinak neporušeném kovu vnitřních dveří a umínil si, že z něj nespustí oči, dokud se nedostanou na dno konstrukce. Bude myslet jen na to, jak se tam vzal, a ne na to, co ho čeká dole.

Jenže cesta k povrchu byla dlouhá, hučení ocelových lan monotónní a vzduch ve výtahu dusný. Baldura se začala zmocňovat malátnost a škrábanec na dveřích jako by poskakoval sem a tam. Přeléval se jako masa lidí, která se snaží dostat blíž, blíž, blíž...

Jeden z mužů za Baldurem zakašlal a potom se kabina znovu ponořila do ticha.

Možná bych si s nimi měl povídat, napadlo Baldura.

Ale neudělal to.

I pár slov si žádalo víc síly, než kolik mu jí po celém dni na nohou zbylo. Báł se, že kdyby otevřel ústa, vyšlo by z nich jen žvatlání, a poslední, co potřeboval, bylo, aby lidi začali pochybovat o jeho zdraví.

A o tom, že dokáže situaci na povrchu zvládnout.

Přestože on sám občas pochyboval o obojím.

Víčka mu padala a škubal sebou jako ve spánku, kdy se celé tělo uvolní, ale mozek se podvědomě brání usnout – *ještě ne, ještě toho musíš tolik udělat...*

Žena ho prosila, aby se o sebe líp staral, ale on poslední dobou neměl čas ani na to, aby ji poslouchal. Když tu tak stál s rukama a policisty za zády, bylo mu Mary najednou líto. A sebe taky. Nikdy ho nenapadlo, že slíbí postarat se o problém, který neměl nastat, a přesto nastal, a o nějž, jak se mu zdálo každým dnem víc, by se nedokázal postarat nikdo.

Zatracená opozice, která tvrdila, že to nikdy nemuselo zajít tak daleko.

Po zádech mu přeběhl mráz, ale snad i to bylo jen vyčerpáním. Probděl několik nocí za

sebou a nebýt spousty černé kávy a dvou hodin horečnatého spánku při čekání na jednání s prezidentem, možná už by se neudržel na nohou. Posledních pár dní mu splývalo dohromady a on si nevzpomínal, ani co bylo předevcírem, natož před měsícem. Krom toho, že už tehdy začal jeho zemi rozežírat ten problém, pomalu a plíživě jako rakovina.

Kabina se zhoupala, jak výtah začal zpomalovat, než zastavil úplně.

Baldur ztratil rovnováhu a jednou rukou se opřel o dveře. Muži za ním se ani nepohnuli. Jenže na rozdíl od něj nestrávili poslední týdny na zasedáních krizového štábu, jednáních s odborníky a v předsalonu prezidentské kanceláře – v tom hlavně.

Pokud měl po dlouhém sestupu k povrchu pocit, že zná škrábanec na vnitřních dveřích kabiny lépe než vlastní tvář, nebylo to nic ve srovnání s tím, jak dokonale poznal prezidentovu pracovnu. Polstrovaná křesla, stolky z leštěného dubu, papíry, na které se prezident ani nepodívá, protože mu jich pod rukama od července prošly už tisíce, a žaludek sevřený nervozitou.

Jen při té vzpomínce se v něm znovu všechno stáhlo.

Nechci slyšet, že to nejde.

To byla prezidentova slova. Jenže když to nešlo, měl mu Baldur jen málo co říct. A Rauor Einarsson se s málem nikdy nespokojil.

Dveře se otevřely.

Policisté sloužící na povrchu se postavili do pozoru, a když Baldur opustil kabinu, vyrazili dva kroky před ním. S tolika muži kolem sebe se Baldur cítil o něco líp. Když byl dole poprvé, podzemí konstrukce se mu zdálo nekonečné, ale teď si přál, aby cesta ven trvala dvakrát, desetkrát, stokrát tak dlouho.

Nebylo to první přání, které se mu nesplnilo.

Poslední bezpečnostní dveře.

Zhluboka se nadechl a potom kývl na policistu před sebou.

Ten dveře otevřel.

„Ódine, pomoz nám,“ vyklouzlo policistovi za ním.

Druhý ho šeptem napomenul, možná proto, že současný prezident byl odpůrcem víry ve staré pohanské bohy. Baldurovi by ale bylo jedno, kdo by mu pomohl, jen kdyby někdo takový byl.

I když patu konstrukce obklopovala obrovská kupole z pancéřového skla, vzduch tu byl

jiný – studený a vonící mořem. Za jiných okolností by si Baldur pohled za sklem vychutnal. Jasně modrá obloha, pláň porostlá zelení a v dálce za ní nehostinná lávová krajina. To, co jim všem vyrazilo dech, však nebyla drsná scenérie Islandu, ale samotná kupole.

Přímo proti nim se po pancéřovém skle rozlézala pavučina prasklin. Černé linky protínaly jedna druhou a stoupaly až nahoru ke konstrukci. Bylo jich deset, sto, tisíc, a čím déle je šokovaný Baldur sledoval, tím víc se mu zdálo, že mu kupole praská přímo před očima.

Ódine, pomoz nám.

Pak si uvědomil i ten zvuk. Sklo ho tlumilo, ale možná o to horší byl, připomínal bzučení obrovského sršního roje.

Baldur vyrazil vpřed, jako by se potřeboval přesvědčit, že se mu to jen nezdá.

„Jak dlouho už je tu ta prasklina?“ zeptal se.

„Všimli si jí včera ráno, pane,“ odpověděl jeden z policistů.

Včera ráno, a nikdo mi o ní neřekl?

Ale možná se snažili. Bylo toho tolik, co musel probrat, rozhodnout a poslat dál...

Znovu ho obešla zima.

Mohl jsem něco tak vážného přehlédnout?

Baldur zavrtěl hlavou. Na sebeobviňování neměl čas.

S každým krokem ke kupoli hluk za ní sílil.

„Jak dlouho už jsou tak blízko?“ zeptal se znovu. „Jak se jim povedlo rozbít sklo?“

„Pane...“, tentokrát policista odpovědět neuměl. Nebo nechtěl. „Já...“

Za kupolí se tísnily stovky lidí, nejenom muži, ale i ženy a děti, i když těch nebylo moc. Usadili se na pláni kolem konstrukce. Nebyli to první uprchlíci, kteří se v posledních měsících dostali na Island, ale bylo jich mnohem víc a byli mnohem blíž, než Baldur čekal. Poprvé ho napadlo, že má opozice pravdu, když tvrdí, že to celé nechali zajít moc daleko, než aby to ještě mohli zastavit bezbolestně – pro jednu, nebo druhou stranu.

Vítr lomcoval stany, strhával provizorní přístřešky z lodních plachet a zanášel k Baldurovi sklem tlumená slova, kterým nerozuměl.

„Odkud jsou?“ zamumlal.

„Většina z nich z bývalého Německa a Francie“, odpověděl Styrr.

Baldur si ani nevšiml, kdy se po jeho boku objevil. Na jindy hladce oholené tváři měl ně-

kolikadenní strniště a na kalhotách skvrny od bahna.

„Byl jsi venku?“ zeptal se přítele Baldur.

Věděl, že z kupole nevede jen hlavní východ, ale i dva únikové tunely, které používali převážně Vikingové, členové speciální policejní jednotky. Pokud Styrr kupoli opustil, bezpochyby k tomu použil jeden z nich, daleko od běsnícího davu.

Světlovlasý Viking kývl. Zachmuřeně pozoroval hordu přelévající se podél kupole jako vlnobití, jednu ruku možná bezděčně položenou na pouzdru s pistolí u pasu.

„Jak to tam vypadá?“ pokračoval Baldur, ačkoliv si nebyl jistý, jestli chce odpověď slyšet. Dokud ji neznal, mohl sám sebe přesvědčovat, že to zvládnou a že najít způsob je jen otázkou času. Pak by pro něj bylo snazší přesvědčit o tom ostatní. Při pohledu na Styrra se ale bál, že až bude v čekárně před prezidentskou kanceláří příště, žaludek se mu bude svírat mnohem víc. Musel se na to připravit. „Jak je na tom země?“

„To bys měl říct spíš ty.“ Styrr se na něj podíval. „Před několika dny začalo shánění stád do údolí. Než se honáci dostanou z pastvin na okraji Vysočiny, bude to ještě chvíli

trvat. Cestou určitě narazí na další uprchlíky. Mluvil jsem s lidmi, kteří jim pomohli, i s těmi, co pomoc odmítli. Pokud s nimi mluvit ještě šlo.“

„Jak to...“, začal Baldur, ale pochopil dřív, než svou otázku dokončil.

„Našel jsem i vypleněné domy. A v nich mrtvé. Mezi zoufalstvím a šílenstvím je tenká hranice. Někteří z nich,“ Styrr ukázal hlavou ke sklu, „ji překročili už dávno. Tam, odkud přišli...“

Baldur se zachvěl.

Věděl, o čem Styrr mluví. Jako by moře byla hradba, zpoza níž léta pozorovali, jak se Evropa rozpadá pod náparem monster mimozemských... i těch pozemských. Mysleli si, že je nepřekonatelná, ale jednoho dne se na jihozápadním pobřeží ostrova objevily první lodě. A v nich lidé, kteří prožili něco, čemu oni sami nemohli nikdy porozumět.

Baldur si nedokázal představit ani život ve stínu konstrukcí a v neustálém strachu z krvelačných zrůd, ani cestu z kontinentu na Island, během níž musela spousta z nich zahynout. Průchod neudržovaným tunelem vedoucím do zničené Anglie, rozbouřené moře, na kterém se uprchlíci pokoušeli přežít, úle-

va i šok, když se z mlhy vynořil maják Selvogsviti...

Cítili ti lidé vůbec radost? Nebo jen děs a zuřivost, že si někdo na Zemi dál žil v klidu a míru, zatímco oni sami umírali? Jak příšerné to v Evropě muselo být, když jim stálo za to riskovat všechno na cestě k polárnímu kruhu?

Život v hrůze musel být tak nesnesitelný, že část z nich odmítala zůstat na povrchu a toužila jen po městu v oblacích, Grindavíku.

Buch.

Vpředu cosi narazilo do kupole.

Baldur prudce zvedl hlavu.

„Snaží se ji rozbít,“ konstatoval Styrr.

„Povede se jim to?“ zeptal se Baldur.

„Už se jim to povedlo.“

Pavučina prasklin se Baldurovi najednou zdála rozsáhlejší než před chvílí. Otočil se k příteli, aby se na ni ani na dav vlnící se za sklem nemusel dívat. „Ale proč?“

Styrr nepatrně pohnul rameny. „Strach, hlad, touha.“

„Možná kdybychom jim slíbili...“

„Po tom, kde se narodili a co všechno prožili, by jim almužna nestačila. A my nic jiného nenabízíme, nebo snad ano?“

Baldur zaváhal. Rád by se ohradil, ale...

Vzpomněl si na dalšího z celoživotních přátel, Kerana, kmotra svých dvou dcer. Na rozdíl od Baldura, který mířil už od mládí do politiky, se Keran soustředil na geotermální energii. Najednou se mu to zdálo jako jednodušší a bezpečnější cesta, třebaže i ta nakonec Kerana zavedla do prezidentského paláce. Stal se náměstkem ministra průmyslu a energetiky a poslední měsíce nemocného ministra zastupoval skoro při všech příležitostech. Baldur se s ním tak mohl potkávat často, ale... nepotkával.

Bál se, že by jeden z nich nakonec zmínil uprchlíky a jejich rozdílné názory by zasadily jejich přátelství ránu, která by se zacelovala jen pomalu. Keran tvrdil, že ostrov je dost velký pro všechny, jenže ostrov toho mimo Grindavík nenabízel mnoho a ten, kdo se rozhodl žít dole, nemohl moc čekat. Evropané si navíc povrch často představovali tak, jak ho sami znali, a ačkoliv jim na Islandu nehrozilo nic horšího než hlad a zima, upínali své naděje k městu v oblacích.

Na to, aby Baldur vyhodnotil, kdo by byl Grindavíku přínosem, kdo by mohl zůstat na povrchu, a kdo se na ostrov nikdy neměl dostat, potřeboval čas a informace a ani jed-

noho se mu nedostávalo. Podcenil množství lidí, kteří se sem vydali po pádu německého města, a množství lidí, jimž se sem dostat povedlo. Zvykl si na islandskou osamělost a zaskočilo ho, jak živo v Evropě, kterou považoval za mrtvou, ve skutečnosti je. Kieran mu to připomínal a podobal se tím opozici, jež si nenechala ujít jedinou příležitost upozornit, jak špatně Island situaci zvládá.

Buch.

„Nabízíme všechno, co můžeme dát,“ procedil Baldur skrze zuby.

Styrr jen pokrčil rameny – mohlo to znamenat, že o tom pochybuje, i že tomu věří, ale ani tak to nebude stačit. Davy za sklem šílely, a i když ostrované nemohli za to, co všechno musela Evropa snést, byli jediní, na kom si mohly svou zlost vybít.

Viking pokračoval ke kupoli a Baldur ho následoval – pohyboval se přitom, jako by ho ke sklu cosi přitahovalo proti jeho vůli. I když ho od kupole odděloval kordon pozemních hlídek, rozeznával už obličej lidský za ní.

Ženu, jež zvedala nad hlavu křičící batole. Muže, který bil do skla dlaní a nechával na něm krvavé šmouhy. Plačícího chlapce, kterého masa tiskla na sklo, jako by si ho vůbec

nevšimla. Starce se stisknutými rty, jehož možná samotného překvapilo, jak daleko zničeným světem doputoval, jen aby tu teď stál a netušil, co dál.

Buch.

Křup.

Baldur zvedl hlavu. Oslepilo ho slunce; pokusil se zastínit si oči dlaní, ale nedokázal nic rozeznat.

„Co chce prezident dělat?“ zeptal se Styrr.

„Jednáme o tom.“ Vikingova slova k Baldurovi náhle doléhala z dálky, hlava se mu začínala motat. Únava ho prostupovala jako choroba a hrůza z toho, čeho tu byl svědkem, ničemu nepomáhala. „Pracuje už někdo na opravě?“

„Shora poslali tým.“

„Kde je?“

Styrr se rozhlédl, a když ukázal na dva muže v oranžových kombinézách, Baldurovi se lehce ulevilo.

Dokud bude v pořádku kupole, bude v pořádku všechno.

„Jaké možnosti jsou na stole?“ nenechal se odbýt Styrr.

„Pravděpodobně poradník a... výběr podle přínosu Grindavíku...“

„Budou lhát o tom, kdo jsou a co umí, jen aby se dostali do bezpečí.“

„V bezpečí už jsou.“

„Někteří si to ale neuvědomují. Bude nutno vyřadit všechny, kteří už tu porušili zákon.“

„Nemusel to být nikdo z nich,“ řekl Baldur, ale hned by to vzal zpátky, kdyby mohl.

Styrr se na přítele podíval. Jeho pohled řezal jako skalpel. „Škoda, že nám to Johansson, jeho žena a dvě dcery neřeknou. Jeho jen ubodali. Tu starší ale...“

„To samozřejmě vyšetříme,“ přerušil ho Baldur. „A viníka potrestáme podle islandského práva.“

„Dřív, než ho pustíte do města.“

Baldur se zastavil. „Není to tak snadné, jak to vypadá.“

„Nevypadá to snadné,“ Styrr zavrtěl hlavou. „Když mi bylo osm, narazil jsem na lovu na polárního medvěda. Stáli jsme proti sobě a... já jsem strnul. Svaly mi ztuhly, hlava se vyprázdnila, nedokázal jsem se pohnout. Jen jsem tam stál a čekal, co se stane.“ Styrr se na Baldura podíval. „Já měl tehdy štěstí, ale tohle není medvěd.“

Buch.

„Víš co, Styrré?“ Chvíli mezi nimi bylo ti-
cho, rušené jen kakofonií zvuků za pancé-
řovým sklem. Pak si Baldur promnul oči.
Udusaná hlína se pod ním zhoupala, ale doká-
zal nezakolísat. Toužil se vrátit nahoru, leh-
nout si a jen spát, bez ohledu na všechno, co
se dělo kolem. „Nikoho nenapadlo, že se to-
hle stane. Možná mělo, ale nenapadlo. Nebyli
jsme připraveni, a ano, potom jsme ve snaze
neudělat chybu až moc dlouho nedělali nic.
Vím to a snažím se to teď změnit.“

Křup!

Oba přátelé zvedli hlavu.

Prasklina se rozeběhla po pancéřovém skle...

... rychleji, rychleji...

Pak se kupole rozlomila.

Ne celá a ne hned, ale pod nápořem těl tla-
čících se proti poškozené části sklo povolilo.
Lidé se začali hrnout dovnitř, někteří dra-
vě, jiní zděšeně, ve strachu z ušlapání. Žena
s batoletem v rukou vykřikla a zmizela pod
nohama ostatních. Policisté se obrátili pro-
ti davu. Většina z nich však neměla střelné
zbraně, lidí bylo moc a někteří z nich se mož-
ná i zastavit chtěli, ale tlak je hnál neúpro-
sně vpřed. Valili se do kupole, přepadávali
a dupali po sobě.

Jeden z policistů popadl Baldura v podpaží a donutil jej rozběhnout se. Po pravici se jim mihl Styrr s pistolí v ruce, a když Baldur sledoval směr jeho pohledu, s hrůzou si uvědomil to, co mu mělo dojít hned – zavřou dveře.

Pravidla byla jasná. Pokud je bezpečnost kupole narušena a město ohroženo, konstrukce se musí odříznout od povrchu.

Baldur si dovilil ohlédnout se přes rameno, ale pohled na masakr za ním ho jen vyděsil. Zakopl a ztratil rovnováhu, potom spadl na zem.

„Honem!“ Policista mu pomohl na nohy. „Musíme...“

Muž s vyceněnými zuby se rozmáchl palicí omotanou ostnatým drátem.

Baldur viděl, jak se k němu zpoza policistova ramene blíží nahrubo opracované dřevo a ostré kovové hroty... Hlavu mu zaplnila nesmyslná představa osmiletého Styrra neschopného pohnout se z místa, zatímco se proti němu žene obrovská bílá masa.

Prásk!

Styrr střelil muže do hlavy. Policista uskočil a na Baldura dopadlo cosi horkého. Zamrkal a pokusil se to otřít, ale to už ho Styrr popadl za paži a obrátil na druhou stranu.

„Musíme se dostat k výtahu!“ snažil se policista překřičet dav.

Styrr vyplivl krvavou slinu. „To už nestihneme.“

Kupolí se rozezněla siréna a Baldur koutkem oka zahlédl, jak se bezpečnostní dveře zabouchly.

Nechal se spíš táhnout Styrrrem, než aby utíkal, ochromený šokem a strachem. Rozbušilo se mu srdce, zrychlil dech, ve spáncích mu začalo divoce tepat.

Uprchlíkům to ještě nedošlo. Prodírali se Islandany, drželi se za poraněná břicha, ceni-li zkrvavené zuby. Někteří prosili – o pomoc, o to, aby se dav zastavil, o to, aby je policisté přestali bít –, jiní se vrhali proti bezpečnostním dveřím a bušili na ně podobně jako předtím bušili na sklo.

Baldur znovu zakopl.

Uvědomoval si, že mu docházejí síly, že už nemá z čeho brát, že mu tělo v tu nejmeně vhodnou chvíli připomíná, že ve skutečnosti nemůže už dávno. Styrrovy prsty povolily a Baldurova ochablá paže z nich vyklouzla.

Dav do nich narazil ze strany jako přílivová vlna.

Na okamžik jako by Baldura unášel na svém vrcholu, potom se z nahoře stalo dole a záplava těl se mu přelila přes hlavu. Zvedl ruku, aby se znovu chytil Styrra, ale někdo mu ji srazil a zašlápl do bahna.

Bum.

Bum.

Bum.

Cítil, jak mu jedno po druhém praskají žebra. Pokusil se nadechnout, ale zlomila ho ostrá bolest v plicích. Někdo mu zakopl o hlavu. Křik stovek hlasů se slil do jediného šíleného řevu a Baldur si uvědomil, že to křičí i on, slabě, sípavě, čím dál tišeji.

Těsně předtím, než mu došel dech, si vzpomněl, jak jen před chvílí klesal k povrchu a nemohl se zbavit předtuchy, že tu dnes zemře.

2.

Kdyby měl Kristian Egillson, člen speciální zásahové jednotky, někde umřít, bylo by to tady.

Jel na koni Vysočinou, nedaleko severní části staré okružní silnice, proti proudu le-

dovcové řeky Jökulsá. Byl daleko od poslední obydlené oblasti a mnohem dál od města v oblacích, sám jen se svou klisnou. Ale nevadilo mu to. Možná proto na povrch většinou posílali jeho a ani se neptali, jestli nechce někoho s sebou. Mezi ostatními Vikingy měl zaslouženou pověst podivína, ale jeho netrápilo ani to. V Grindavíku se dusil.

Nikdy tomu konceptu nerozuměl. Města v oblacích byla po celé Evropě pro vyvolené útekem z povrchu plného pandemií, válek a přelidnění, ale proč utíkat na Islandu, kterého se nic z toho téměř nedotklo?

Každé město si tu příležitost k novému začátku přebralo po svém. Stala se útočištěm před nepohodlím pro bohaté i experimentem s návratem k tradičnímu způsobu života – a všechna se nakonec proměnila v záchranu před vetřelci, jako by dosavadní rány nestačily.

Ostrov se se zrůdami vyrovnal po svém, za cenu ztrát, které by pro jiný národ byly zanedbatelné, ale pro ten islandský závažné, a odměnou mu byla čistá zem, kterou neohrožovalo nic horšího než mořské bouře a zemětřesení. Mezi nimi se Kristian cítil líp než mezi lidmi, a kdyby neměli Vikingové svou

základnu nahoře, povrch by neopouštěl. Dával přednost samotě a neztrácel čas předstíráním opaku. Kdykoliv mohl, vyražel na zem, do drsné severské krajiny, která jako by neměla začátek ani konec.

Chlácholivě zamlaskal, když se Góð na kluzkém kameni smekla noha. Zastavil ji a rozhlédl se, aby vybral lepší cestu.

Vysočinu znal, jak jen bylo možné ji poznat, a miloval ji podobně jako samotu. Tam, kam se nikomu jinému nechtělo, vyražel na svém oblíbeném koni, kontroloval stav cest, bezpečnost stád i malé osady v blízkosti sopečné pouště. Pamatoval si všechny rodiny žijící na Vysočině navzdory její nehostinnosti a nikdy neodmítl pozvání na plátek tmavého žitného chleba se slaným máslem a nakládaným slanečkem.

Místní toho moc nenamluvili, novinek z povrchu bylo málo a o novinky z Grindavíku ostrované nestáli – město v oblacích se zdálo pastevcům a hospodářům vzdálené, jako by ho od povrchu oddělovaly celé světelné roky. Mlčení, do něhož nad sklenkou slabého horského piva upadali, bylo hluboké jako vulkány pod ledovci a Kristian v něm nacházel klid, který mu Grindavík neuměl poskytnout.

Někdo se ho kdysi zeptal, proč se stal Vikingem, když ho to tak táhne do hor. Kristian odpověděl jednoduše: „Kvůli otci.“ Ten si pro jediného syna představoval lepší život ve městě v oblacích, aniž by mu dokázal říct, v čem by měl být takový život lepší než ten, který on sám vedl na povrchu. Ale Kristian neodporoval a pokračoval ve studiu i potom, co otec zemřel a nikdy by se už nedozvěděl, kdyby jeho syn do služby nenastoupil. Stádo koní, jež otec choval, rozprodal a do rodného domu se už nikdy nevrátil.

Slíbil, že bude sloužit Islandu.

Když Kristian nemusel, nespěchal. Zastavoval, aby se vykoupal v zatopeném kráteru, vznášel se nahý na hladině a pozoroval nebe, dokud neměl pocit, že se v teplé vodě rozpouští. Projížděl na Góð po sopečných polích i ve stínu pohoří Kverkfjöll a proti zapadajícímu slunci pozoroval pozůstatky staré vodní elektrárny na severním konci horské stezky Kjalvegur. Tábořil pod hvězdami posetou oblohou zabalený do ovčí houně a dělil se o zásoby s klisnou, která na druhé straně ohniště unaveně klonila hlavu.

Miloval syrovou islandskou přírodu a nemělo to nic společného s tím, že jinou nikdy

nepoznal; koupání v horkém prameni s polární září nad hlavou, hluboké, skoro ohlušující ticho hor, omamnou vůni oslnivě zeleného mechu i třeskatý mráz zimních nocí. Vyhovovaly mu osamělé hlídky a výpravy na konec světa, které s ním ostatní s úlevou měnili za administrativní úkoly v Grindavíku. Všichni byli spokojení.

Ani dnes nelitoval, ačkoliv den byl nečekaně chladný a ostrý vítr ho už chvíli nemilosrdně bičoval. Nebylo kam se před ním schovat, studený vzduch snadno pronikl i prošívanou bundou. Stáhl si přes hlavu kapuci, ale navzdory tomu, že léto teprve končilo, ho na kůži dál štípal mráz.

Góð nespokojeně pohazovala hlavou a nohy se jí na kamenech smekaly čím dál častěji. Byla unavená, ale jemu se ještě nechtělo zastavovat – věděl, že za pár minut se před ním otevře mnohem lepší místo na rozbití tábora.

Na moment si představil, jak se asi ostatní baví v teple Grindavíku, ale ani teď nelitoval, že si na poslední chvíli vyměnil službu s Haldórem, kterého jediného v jednotce považoval za blízkého přítele. Na rozdíl od Kristiana Haldór dlouhé kontrolní cesty nesnášel, a i když bylo nejteplejší léto za posledních de-

set let, pokaždé se z nich vracel vyčerpaný a prokřehlý, jako by z něj už samotná blízkost země vysávala životní sílu. Pokud mezi horami promrzal i v horku, dnes odpoledne by...

Prudce přitáhl uzdu. Poslušná Góď okamžitě zastavila a zůstala na místě, tichá a nehybná.

Kristian poslouchal.

Kdyby se ho v tu chvíli někdo zeptal proč, nedokázal by mu to vysvětlit. Ale Vysočinu znal možná i lépe než pastevci, kteří na ní přebývali se svými stády, a zvuk, jenž zaslechl, se mu nelíbil. Pobídl Góď, ale když se pohnula, klapání jejích kopyt bylo v okolním tichu tak hlasité, že ji znovu zastavil a sesedl. Nebál se, že uteče, nechal ji stát bez úvazu a ona sklonila hlavu a začala hebkými pysky ohmatávat mech rostoucí mezi kameny.

Kristian ze sedla odepnul samopal. Navzdory klidu, který tu panoval, měl náhle pocit, že ho někdo sleduje. Narazit na ledního medvěda v tomhle ročním období by bylo neobvyklé, přesto mu po zádech přeběhl mráz. Neměl důvod bát se, ale i tak přepnul MP5 na plně automatickou střelbu. Na povrchu

dbal pokaždé na své instinkty a ty mu teď říkaly, že by se bát měl.

Ohlédl se po bezstarostně se pasoucí Góð. Kdyby tu byla smečka divokých psů, klisna by ji ucítila, ale zdálo se, že si nevšimla ničeho neobvyklého. Jenže on to zaslechl – sotva patrný zvuk mezi skalami, něco cizího uprostřed důvěrně známé krajiny, falešný tón v jinak dokonalé symfonii islandské přírody.

Se zbraní připravenou ke střelbě se vydal ke skalám. V jasném, jiskřivě chladném vzduchu cítil jen známé vůně, jenže lidský nos byl ve srovnání se zvířecím slabý, a tak se ještě jednou ohlédl po koni. Jako by ho Góð po očku sledovala, napřímila hlavu a potřásla dlouhou hustou hřívou. Kristian se znovu vydal mezi skály. Tady už tolik nefoukalo, a tak nastražil uši, aby zaslechl i ten sebe-menší hluk.

A byl tu.

Skřípání. Vrzání.

Jako nehty na kovové tabuli, jako hřebík po skle.

Nebyl to mechanický zvuk, vydávalo ho něco živého, ale nic, co by Kristian slyšel už dřív.

Lehce nahrbený nad zbraní, s ukazovákem nad spouští, obešel kámen.

A strnul.

Leželo to na zemi, sražené uvolněným balvanem. Kameny to musely zavalit, když se to snažilo protlačit průrvou. Bylo to černé, tuhé a tvrdé, a podivně nepravděpodobné, jako noční můra ztělesněná uprostřed bílého dne.

Jedním ze stovek očí to zahlédlo Kristiana – hrozné nohy prudce vyrazily vpřed.

Viking stáhl prst ze spouště.

Prvotní, živočišný strach z neznáma mu velel rozstřílet tu věc na kusy, ale v poslední sekundě se zarazil. Udělal krok vzad, ale okamžitě si uvědomil, že balvan stvůru přišpendlil k zemi a že to není poprvé, co se pokouší osvobodit. Okolní zem byla rozhrabaná, povrch kamene poškrábaný. Přesto se stvůra neuvolnila.

Zůstal ostražitý – předtím možná neměla motivaci v podobě člověka, kterého by mohla napadnout a pozřít, protože o to se očividně pokoušela. Sekala dlouhýma černýma nohama do vzduchu a vrískala, i když si Kristian nebyl jistý čím, protože viděl jen obrovská kusadla, ale žádná ústa. Ve stovkách černých očí – některé byly popraskané, na místech ji-

ných byly jen díry – se leskl odraz mladého Vikinga shrbeného nad zbraní. Stvůra ho pozorovala, snažila se k němu dostat.

Kristian si nebyl jistý, na co se to dívá, ale byl si jistý tím, že to nikdy předtím neviděl. Nepocházelo to z Vysočiny a netušil, jak se to na ni dostalo, ale postupně, s každým dalším seknutím obludné nohy v něm sílilo podezření. Plíživé, mrazivé, schopné ho ochromit. To slovo se mu dralo na jazyk a on doufal, že se plete.

To není ono.

Není to ono.

Balvan mu nedovoloval obejít monstrum kolem dokola, ale přesto si všiml, že má některé nohy zlomené a jedno kusadlo prasklé. Všechno napovídalo tomu, že už tu leží dlouho, dokonce i kůstka možná polapené polární lišky, jež se bělala v mechu před kamenem. Ať už ale zrůda ulovila cokoliv, nestačilo to k tomu, aby nabrala sílu a dokázala balvan odvalit.

Kristian se vrátil k ohybu skály, jen aby se ujistil, že je klisna v pořádku a čeká na něj.

Potom přepnul MP5 na jednotlivé výstřely. Prásk.

Střela se zaryla tvorovi nad jedno z očí.

Krusta praskla a zrůda zařičela, ale neznehybněla.

Kristian ji střelil ještě dvakrát.

Zdálo se, že to cítí, ale ve své snaze vyprostit se nepolevovala. Dál švihala nohama, a kdyby stál jen o něco blíž nebo se jí povedlo balvanem pohnout...

Přepnul na plně automatickou střelbu.

Když se vrátil ke Góď, stála tam, kde ji nechal, hlavu ale měla zvednutou a uši nastrožené. Střelba ji neděsila, možná ale ve vzduchu konečně zachytila neznámý pach.

Znovu se zvedl studený vítr a pronikl Kristianovi svetrem i košilí pod ním. Bundu nesl v podpaží – v silné látce měl zabalenou dlouhou černou nohu. Báł se, že Góď v její blízkosti zneklidní. Klisna sice frkala, ale nechala si balík přivázat k sedlu. Kristian se vyšvihl na koňský hřbet a ostře Góď pobídl patami.

Cesta do Grindavíku byla dlouhá a obtížná, ale on hnal koně, jak jen to šlo, aniž by ho strhal, aby se tam dostal co nejrychleji. U vstupu do kupole ho nekontrolovali, jen pozdravili, a i když se měl po každém návratu z povrchu hlásit u svého nadřízeného, neudělal to. Vtrhl do kanceláře, kde se zrovna Haldór probíral nezpracovanými hlášeními.